

A TRIANON-SZINDRÓMA

A "szindróma" egy tünet, vagy tünetcsoport. Akkor használt idegen szó, ha anyanyelvünkben nem tudunk elég kemény, határozott fogalmat találni egy különleges eseményre. Trianon fogalma ilyen.

E név, "Trianon", a ma emberének - akit főként a napi történések, vagy megélhetése érdekel -, nem sokat mond. Azonban nekünk, akik nem csak magunkkal való elszámolás okán, de hazánk elmúlt fél évszázados állapotát fájón érzőként élünk, annál többet.

Kérem, ne szisszenjenek fel azok, akik többet éltek és értek meg, mint fél évszázad, és most azonnal az évfordulóból adódó - 78-as - évszámot mondják. Kérem, gondoljanak azokra az évtizedekre, mikor a nemzeti elit Horthy mögé állva a rettenetes országcsönkítés után már tíz évvel, nemzeti önerőből megteremtette a ma is visszasírt "békebeli békét". Azt az időt, amikor "az ember 200 pengő fix-szel" könnyen élt a korabeli sláger szerint. De ez a nemzeti megújulás hozta meg akkor azokat a lehetőségeket is, melyek során a Szent Korona országai 1920-ban elorzott részeinek a többsége hazatért. Így a II. világháború utáni ötven év rombolása testben, lélekben, munkatáborokban, kínzókamrákban, "malenkij-robotokban", barbár lélekalázásban, a hit - mely a lélek tisztánlátásának, táplálékének forrása - tagadásában, sőt elvételében: - ez az, ami miatt a mának élő ember néha vállat von Trianon hallatán. Azt már nem hallja vagy látja, hogy minden bajunk oka e szóból ered, otthon és külhonban élő honfitársainkat egyaránt sújtón. Azt sem érzik, hogy e szörnyűséget 1918-ban részben elősegítő országvesztők, ugyanúgy azon az oldalon - a magyar nyelv igen kifejező jelzőjeként a "bal" oldalon - álltak, mint az elmúlt fél évszázad nemzetellenes és történelmi bűneit elkövetők. 1918-ban a "vörös gróf" - Károlyi Mihály -, Kun (Kohn) Béla, Szamuely és keretlegényeik, míg 1945 után - csak példának - Rákosi (Rosenfeld) Mátyás, Gerő (Singer) Ernő, Farkas (Wolff), Kádár, Péter (Eisenberger) Gábor, Révai (Lederer) József, Münnich vagy Keleti Ferenc és kiszolgálóik. Trianon fogalma tabu volt, a nemzetközi "szolidaritás" miatt még említeni sem lehetett. Miért? Mert csak az 1945 utániak névsorát nézve, majd mindegyikük "nemzetközi" volt. Farkast (Wolff) - a hírhedt ÁVH-s Farkast(!) - a cseh internacionalisták küldték "haza, segíteni". Münnich Ferenc a '18-as Kun-Szamuely féle rémuralom vörös egységének parancsnoka, a spanyol polgárháborúban az Internacionálé oldalán spanyol őrnagy, majd szovjet tiszt, hazánkban 1956-ban rendőr altábornagy. 1967-ben még a Központi Bizottság tagja volt. Vagy Gerő (Singer) Ernő: a 18-as rémuralom alatt szintén vöröskatona, a Kommunista Internacionálé munkatársa, a spanyol háború alatt az NKVD munkatársaként kiérdemelte a "barcelónai hóhér" nevet. Hazánkban előbb Rákosi helyetteseként majd kulcspozíciók tucatjait töltötte be. 1956 októberében lövetni akart a felkelés első pillanataiban... Végül Keleti Ferenc - a mai honvédelmi miniszter apja(!) - útja: partizán komisszár a "Szlovák szabadságért" cseh dandárnál. 1945-ben a cseh kommunisták ajánlására érkezett Magyarországra. Szürke eminenciásként mindenhol ott van, mint a legfontosabb szerv, az Adminisztratív Osztály vezetője: kezenyoma a kitelepítési határozatokon, a recski tábor végzésein, a koncepciók percek aktáin. 1955-ben diplomáciai szolgálatba, a "káder átmetőbe" került, s bukaresti nagykövetségként buzgólkodott, hogy Nagy Imréék ellen elindulhasson a kivégzésekkel végződő eljárás. Ezt követően a Pest megyei Tanács elnöke lett. Ki várhatta ezektől, hogy hivatásos felforgatóként bármelyikük is egyetlen szót vagy gondolatot engedjen megjelenni, említeni Trianonról? Hiszen számtalan megjelent művel alátámasztva már ismert: - Trianon a "nemzetközies" akarata volt. A fent felsorolt személyek meg a tervek végrehajtói maguk is nemzetköziesek voltak...

Ma sem sokkal jobb a helyzet. E tanulmány írója alig 6 éve számonkérte Dornbach Alajostól - az akkori Magyar Parlament alelnökétől - az ausztráliai SBS rádióban elhangzott kijelentését:

...”Trianonban... a környező nemzetiségi államok megteremtésének pillanata volt. Tehát nem az történt, hogy az úgynevezett Nagy-Magyarországot szétdarabolták, bár az is megtörtént.” E mondatrészben benne van az egész mára agyimosott ellentmondásos lélektörzvény, meg a nemzetköziség is. Ez az ember a Történelmi Igazságtétel Bizottság egyik első embere! Ezt az embert az SBS rádióban elhangzott interjú után még fogadta, mint hazája képviselőjét(!) a magyar emigráció is! Ez az ember magyarázta a “meg kell békülnünk” fogalmát azoknak, akiknek szüleiket, testvéreiket, rokonait, barátait, vagy honfitársait a “nemzetközies” juttatták a börtönökbe, munkavagy haláltáborokba, vagy éppen a bitóra... Itt a bajok gyökere. Ezért kell összevont fogalomként, tünetként - ha tetszik szindrómaként - kezelni Trianont.

E század a politikai kalandorok százada. Egyik jeles képviselője sem mentes a felelősség alól. Nekünk nem adatott meg az igazságtétel lehetősége: nincs rá “engedélyünk”. Mit kezdjünk egy olyan emberrel - csak példának, Király Bélával -, aki előbb Horthy főhadnagya, Szálasi századosa, Rákosi vezérőrnagya, Nagy Imre tábornoka, az Egyesült Államok professzora, Göncz Árpád vezérezredese, majd a Magyar Országgyűlés SzDSz-es képviselője volt? Ez az ember - kérem, mondják meg - milyen “szolgálatot” tett hazánknak?

Versailles-ban az 1920. június 4-én aláírt úgynevezett “béke-okmányban” benne volt az újabb, a II. világháború szikrája. De benne volt - csak példaként - az összetákolt “nemzet”, a jugoszláv vagy a cseh-szlovák államiság mai sajátos helyzete is. Így a születés pillanata egyben a további nemzetiségi háborúk drámájaként is felírható arra a papírra, amivel a nemzetközi gonosztevőknek egyszer el kell számolniuk. E század összes “békéje” a győztes hatalomvágyát, dicsőségét, érdekeit és javát szolgálta. Így igazságtalan volta miatt az elkövetkező háború mindig le volt írva az előző békeszerződésekben.

Jelen dolgozatban helyhiány miatt csak a trianoni békét megelőző pár év történéseivel foglalkozom, annak ellenére, hogy teljesen világos minden képzett ember előtt: a döntés nem csak e két év miatt következett be. Bár mint később kitűnik, a drasztikus országcsönkítést nagyban befolyásolta.

Magyarország, mint az Osztrák-Magyar Monarchia része, mérhetetlen emberi és anyagi áldozatot hozott az I. világháború 5 éve alatt: 3,8 millió magyar volt fegyverben, s a 70 milliárd koronányi katonai kiadásból 25 milliárdot fedezett a magyar állam. Tisza István kormánya nehezen vállalta fel a háborút. Csak német nyomásra járult hozzá a Szerbiához küldött ultimátumhoz. A magyarság hivatott és képzett vezetői - így Tisza is - tisztán látták, hogy ez a háború a történelmi Magyarország fennmaradásáért is folyik. 1918-ban a Piave-nál kezdeményezett támadás katasztrófával végződött, és általánossá vált a veszített háborús előérzet. A gazdaság felbomlott, a nemzetiségi katonák tömegei adták meg magukat a különböző frontszakaszokon. Az Oroszországból hazatért foglyok új eszméket hoztak, tömegessé vált a szökés, sőt a zendülés. A határokon túli nemzetiségek az elszakadást szorgalmazták az általuk vázolt térképek szerint, így Benes és Masaryk is.

A Monarchia utolsó külügyminisztere, Andrássy Gyula 1918. október 27-én békét kért, melyben elismerte a jugoszláv és csehszlovák egységet. Tisza felismerte, hogy a belpolitikai helyzetet és a gyorsan zajló társadalmi átalakulást a számunkra katasztrófális külügyi viszonyok határozzák meg, és így a legfontosabb feladat a végveszélyben levő ország nemzetmentő politikai erőinek összefogása. Ezért felajánlotta az Országgyűlés ellenzéki csoportjának, a nagyon jó antantkapcsolatokkal rendelkező Károlyi Mihálynak és híveinek az együttműködést. Sajnos ebből a “barátságból” semmi jó nem származott a nemzetre. A forradalmi terrorlegények október 31-én meggyilkolták Tisza István miniszterelnököt.

November 18-án kikiáltották az első magyar köztársaságot. Idézet Tormay Cecile írónő naplójából:

“...ezután Károlyi Mihály emelkedett szólásra... beszélni kezdett sajátos, ijesztő hangján. Kihirdette a Habsburg-ház trónvesztését, szavalt a wilsoni elvekről, a népek szövetségéről... és pártos dadogással mondotta: “...csakis a szenvedéseken át, csakis a háború vértengerén át érthették meg Európa népei... és így a magyar nép is, hogy csak egy program van: és ez a pacifista program... nem

egy szűkebb program ez egy világprogram...csak az a nemzet fog haladni, amely... bele tud kapcsolódni abba a világprogramba, amely egy szóval kifejezve: Pacifizmus”

Ennél ostobábbat még nem mondott szánalmas emberi dadogás a földön és gonoszabbat is aligha, mert... míg ő pacifizmusról szaval, az állig felfegyverzett militarizmus özönlő áradatban tör be Magyarországra. Ostobaság-e ez a beszéd, vagy egy rettentő árulás utolsó szolgatétele? Lenn a téren...Landler Jenő, Weltner Jakab, Bichinger Manó, Böhm Vilmos dicsőítették a Köztársaságot.

Csak amikor a Himnusz hangja felzúgott és néhány galileista nem akarta levenni a kalapját, ütötték le a fejükről. Ennyi történt a magyar becsület érdekében... Károlyi Mihályt pedig senki nem kiáltotta ki a köztársaság elnökének.

A vidékről... odavetődött néhány parasztgazda... képviselte a városi néppel szemben a nagy Magyarország népét... sokáig mentek szótlánul, aztán az egyik öreg meggondoltan, lassan odaszólt a többiekhez: Hát szép ez ... a köztársaság, de már azt szeretném tudni, hogy ki lesz a király?”

Károlyiról álljon itt egy másik tanú, Herczeg Ferenc véleménye:

...”Magyarország... talán legválságosabb napjait élte, és elszorul az ember szíve, ha arra gondol, hogy Wilsonnal, Lloyd-Goerge-dzsal és Clemanceauval szemben kik képviselték a nemzetet. A nemzet méltósága egy degenerált hazárdőr kezébe volt letéve. A nemzet esze Jászi Oszkár volt, akinek agyába csak egyetlen gondolat, a magyar Svájc gondolata fért bele... A nemzet kardját... Lindner Bélára bízta, egy elnyűtt idegzetű, gyöngye fejű alkoholistára. Midőn rokonszenvet kellett keresni Svájcban, a Terézváros leglomposabb és legarrogánsabb szüffrazsettjét küldték... És ezt a társaságot, amelynél tehetségtelenebb és selejtesebb soha nem állott semmiféle négerállam élén, megáldotta a nemzeti tanács elnöke, Hock János, a katolikus pap, akinek neve hallatára összerosolyognak a szabadkőművesek, és elpirulnak a keresztények.

Hogyan oldotta meg Károlyi a legsúlyosabb feladatot, amely valaha magyar államférfi lelkiismeretét terhelte? A kifordított eszű ember csalhatatlanságával pontosan megtette mindannak az ellenkezőjét, amit a helyében épelméjű ember tett volna.

Abban az órában, mikor nagyobb szükség volt a magyarság katonai erényeire, mint a honfoglalás óta, lefegyverezte Doberdó védőit, és az ország védelmét Diner-Dénes, Jászi és Bedy-Schwimmer Róza diplomáciájára bízta. Midőn a legnagyobb szükség volt vonzó összefogó erőre, amely a Szent István-koronából kiárad, kitördelte a koronát a nemzeti címerből.

Károlyi... elrettentő példaképe marad az ész nélküli kiskorú grófnak, midőn a feje már kopaszodott és.... rég nem a magáét, hanem az ország kincseit prédálta. Midőn magához ragadta a... hatalmat... vállalta, hogy meg fogja védeni az élet és vagyon biztonságát. Ő azonban csak egy emberi életet és vagyont védett meg a magáét. Mire már tüzelni kezdett talpa alatt a magyar föld és nem bízott már a vörös testőreiben, akiket az udvarias szovjet-kormány bocsájtott rendelkezésére, a csehekhez szökött. Elmondhatjuk róla: nagyúrnak született, félbolond módjára élt, és úgy tűnt le, mint egy kalandor.

Tíz nemzedékre való keserűség van abban a gondolatban, hogy Magyarország életének letragikusabb órájában, midőn szükség lett volna a nagy elődök minden hitére, hazaszeretetére, bölcsességére, bátorságára és ékesszólására, egy politikai szövetkezet cinizmusa ezt a démoni dilettánst taszította ki a világtörténelem színpadjára.”

Károlyi Mihály
a "vörös gróf"

Károlyi 1918. október 31-én magához ragadta a hatalmat, Tisza István meggyilkolása után. Plakátok jelentek meg: "Eltvársak.." És ezek az emberek képviselték hazánkat azon a tárgyaláson Belgrádban - a Nagy Entente erejével és a Kis Entente alattomos szándékával szemben -, ahol Lindler Béla november 13-án aláírta a 18 pontból álló diktátumot. Az a Lindner aki azt mondta hadügyminiszterként: "nem akarok katonát látni.." Végzetes, sőt tragikus aláírás volt! Egy héttel korábban, november 3-án Padovában még a Monarchia által aláírt fegyverszüneti egyezményhez képest is - ahol a Szent Korona országai közül csak Horvátországról kellett volna lemondani! - ez az egyezmény kiszolgáltatta kényre-kedvre - a győzők kényére és kedvére- hazánkat! De Károlyi szükségesnek látta, hogy kidomborítsa hazánk különválását Ausztriától, és külön tárgyalásokat kért. Végzetes lépés volt... Ez nyitott utat a szerbeknek Bácskában, a románoknak Erdélyben. Ezzel kezdődött Magyarország feldarabolása...

A cseh hadsereg nov. 8-án megkezdte a Felvidék megszállását. December 1-én egy ősi magyar városban -Gyulafehérvárott - pedig megvalósult a román irredenta álom: Erdély annexiója Románia által. Hazánknak ezt az élveboncolását pedig Károlyi kormánya tehetetlenül nézte, sőt szolgálai alázattal kereste az Entente kegyeit. Erre utal Mackensen tábornagy internálása, alakulatainak a magyar határon való lefegyverzése is. Annak a főtisztnek fosztotta meg cselekvési lehetőségét, aki sorozatban verte meg csapataival az egyébként kitűnően felszerelt románokat. Károlyi szinte felbátorította az acsarkodó szomszédokat, s ezek rövidesen meg is rohanták minden oldalról hazánkat.

Az esztendő hátralevő része végzetünk beteljesedését tartogatta, előrevetítve 1919 eseményeit. Kun (Kohn) Béla - akit bajtársa elleni lopás miatt elítéltek, majd átszökött az oroszokhoz, s 1918-ban visszatért - megalakítja a Kommunisták Magyarországi Pártját, kibontva a sarló-kalapácsos vörös lobogót, az orosz bolsevizmus vérgőzös üzenetét. December 25-én Kárpátalja bejelentette a Ruszja Krajna autonómiát, december 30-án meg a Francia Köztársaság zuávjai bevonultak Szegedre, miután a Bánáttal végeztek. Pozitív eredmény ebben az évben alig volt. Igaz, megalakult november 30-án a MOVE, de illegalitásba kényszerült. Ráadásul a háború egyik zseniális stratégiájának Mackensennek a letartóztatását is elrendelték az Antant parancsára. Annak a tábornoknak a kiszolgáltatását jelentette ez, aki addig megmentette az országot a román inváziótól!

E krónika olvastán azt hihetnénk, ennél rosszabb már nem lehetett. De ez csak a kezdet. Ekkor a háttérjátékosok - a nemzetközi bűnözők -, még csak erejétől fosztották meg a magyarságot. Idegen eszmékkel ugyan tudatát is elaltatták, ám csak utána küldték rá az igazi veszedelmet, melyhez képest a tatárdúlás csak lovagi játék volt... A bolsevizmus, a szabadkőművesek által kitalált és pénzelt eszmerendszer jelentette be igényét a magyar nemzet feletti uralomra. A nyomorgó, felizgatott munkások sztrájkoltak, robbantottak. A bolsevikok és a szociáldemokraták egymás szerkesztősegeit, pártházait támadták meg. Ehhez jött március 19-én a Vyx-jegyzék, mely az összes korábbi határcsonkításnál kegyetlenebb volt... 1919. március 21-én Károlyi kiáltványban közölte lemondását. A hatalmat átadta ..."Magyarország népi proletárságának..."

Ezután Marx torz eszmeszüleménye, Lenin cinizmusa, nálunk Kun-Corvin-Szamuely vérgőzös szad-izmusában teljesedett ki. A bolsevista terrorcsapatok gonosztettei borzalommal töltötték el az országot. Faluról-falura jártak rögtönítélő bíraskodást alkalmazva és szadista kéjjel húzták, akasztották fel elsősorban azokat, akiknek hadikitüntetésük volt. Szamuely - aki Kun munkatársaként főként a hóhérmesterségben tűnt ki - szerint: ..."A terror a mi kormányunk legerősebb fegyvere"...

Kun megkísérelte a hadsereg újraszervezését. Ez részben sikerült, mert a csehek, románok szerbek előrenyomulása toborzó erővel bírt. A románok az ország bolsevizálásának veszélye ürügyén egyre beljebb hatoltak jól felszerelt csapataikkal, hogy azt kirabolják. Március 24-én rendelet jelent meg az üzletek bezárásáról, 26-án felállították a Vörös Őrséget - a magyar történelem első terrorbandáját... Majd 28-án megjelent a lakásfoglalási rendelet és április 4-én minden közép - és nagybirtok a proletárdiktatúráé lett... Március 27-én eltörölték a hitoktatást, és nem kímélték az egyházi javakat sem. Megszűnt a sajtószabadság, szovjet mintára törvényszékek alakultak, ahol tanulatlan, beteges lekek keresték a kielégülést... Áprilisban, a tanácsválasztáson bolsevik logika szerint csak egy lista indult, és így győzött is: a Forradalmi Tanács... Ez volt a "jogi alapja" Kunék rémuralmának.

A történelem ironiája és a nemzetközi blöff lelepleződése volt az a tény, hogy az átszervezett Vörös Hadsereg a régi tisztek irányításával - pl. Stromfeld Aurél, Nagybaconi Nagy Vilmos - határozott sikereket ért el a Felvidéken vagy a Tiszánál a románok ellen. E mögött a magyar tisztek és katonák lángoló hazaszeretete, példaadása volt. A volt ludovikás tiszttól a közlegényig mindenki megértette, hogy függetlenül a fennálló hatalmi állapottól, a vörös terrortól, meg kell a hazát védeni! Így nem zavaros ideológia, hanem a lángoló hazaszeretet vitte harcba, sokszor a halálba ezeket az embereket.

Sokan feltették a kérdést, magam is kerestem a választ: mi történt a szellemi elittel? Írók, költők jónéhányan elvarázsolt állapotba kerültek. Hajbókolni kezdtek a hatalom előtt.. Dantei jelenetek Szent István országában!... Az történt, hogy egy becsületes nemzet, mely a szép, férfias, lovagias

v. nagybányai Horthy Miklós, kormányzó

gróf Teleki Pál, miniszterelnök

világban élt, elköszönt a múlttól, hogy megtapasztalja a XX. században és Európában elsőként, mit jelent a torz lelkű emberek hatalma...

Június 23-án Foch francia marsall elrendelte a Vörös Hadsereg számára minden harci cselekmény azonnali beszüntetését. A franciák kegyencei, a románok csak erre vártak. Meg sem álltak Budapestig, ahová aug. 3-án diadalmasan be is vonultak. Ma is büszkén mutatnak Budapest zászlaira, ami szintén azonos színű a román zászlóval - mivel Kunék utódai, Demszky főpolgármester és köre nem volt hajlandó még az Antall kormány alatt sem arra, hogy e színek kombinációján változtasson...

A következő dicstelen fél évet meghagyom a történészeknek. Közben megalakult az ellenkormány Károlyi Gyula elnökletével, melyhez csatlakozott Teleki Pál és Horthy Miklós is.. Mire a proletárdiktatúra összeomlott, már állt az újjászervezett magyar hadsereg, ahogy a Pesti Hírlap 1919. novemberi száma fogalmazta:

"Öregek, ifjak, nők, hatalmasok és gyöngék rebegik: itt a magyar hadsereg és itt van a magyar haza"...

Igen, ott volt, Horthy Miklóssal az élen, aki a sokat gúnyolt fehér lovon, november 16-án be is vonult Budapestre. Ezzel egy új korszak kezdődött nemzeti történelmünkben. Ez a korszak nem viseli magán a címadó trianoni szindróma fogalmkörét. Ebben a korszakban váltak nemzetünk nagy egyéniségeivé és szenvedték el ezért a vértanúságot, Bethlen István az orosz börtönben, Teleki Pál öngyilkosságnak álcázott halálával, s Horthy Miklós a száműzetésével...

Ezek a sorsok bizonyítják és állítják nekünk a példát, hogy lehet... Lehet szeretni a hazát számkivetten is. Lehet szenvedni és meghalni érte ha kell, és lehet példát adni a jövő nemzedéknek, hogy hogyan lehet...

Ebben a szellemben született ez az összeállítás. Ebben a szellemben íródott zárszóként e néhány gondolat. A hitelesség kedvéért a megjelölt forrásmunkákat külön ajánlom a szíves olvasók figyelmébe. Tanulni és a történések tükrében okulni, tanakodni kell: hogy is lehet...

A nemzetgyalázás fél évszázada után, több mint három generáció nőtt fel úgy, hogy mit sem tud arról, mit éreztek a nemzetcsonkoláskor elődeink. Ezért állítottunk össze egy olyan irodalmi gyűjteményt, mely kortársként felmutatja egy maroknyi magyar munkáját. Olyanokét, akik híven álltak vagy állnak a nemzeti oldalon. Ez a kevés, amit adhatunk, csak egy morzsa abból, amit más szervezetek, közösségek létre kell, hogy hozzanak. Nem kérés ez: követelés minden tehetséges hazánkfíával szemben, aki magáénak érzi akár otthon, akár külhonban e páratlanul szép történelmi múltra emlékező nemzetet.

Tekintsék ezt egy olyan kis munkának, melyet illik túlszárnyalni szebb, ízlésesebb, átgondoltabb, a célnak alkalmasabb kiadványokkal. Mi csak egyet kérünk: adják ismerőseik, barátaik, de főként gyerekeik, unokáik kezébe azzal a hittel, amilyennel ez az összeállítás készült. És tanulják, mondják el Papp-Váry Elemérné "Hiszekegy"-ét ugyanúgy, mint Reményik Sándor verseit, vagy bármely költőét, kit a hazaszeretet átadása készített írásra. Munkatársaimmal abban bízunk: jön majd idő, mikor egy igazán szabad Magyarország -melyben hittel kell hinnünk -, egyszer lerója háláját az emigráció nemzetmentő munkája előtt.

Ezért kell nekünk, magunkra maradottaknak együvé tartanunk. Ezért kell harcolni még eltévedt társunkért is, ha rossz ösvényre téved, s hajlítani vissza az egyenes útra. Ezért kell felfedeznünk az önbecsülésünk, elhintvén mindenütt az örök igazság fogalmát: a Szent Korona országai oszthatatlanok. A Kárpát-medence kultúrkörében élők számára Magyarország egy és oszthatatlan!

Forrásmunkák, ajánlott irodalom:

H. Pozzi: Századunk bűnösei

H. Pozzi: A háború visszatér.

Nemeskürthy I.: Édes Erdély

Palotás Z.: A trianoni határok

C. A. Macartney: Teleki Pál miniszterelnöksége

Trianoni almanach

Kajetán E.: A második Mohács

Eöttevényi O.: Ferenc Ferdinánd

Kocsis I.: Történészek a kereszten

Kovács Ernő: Elvégeztetett

P. Robertson: Az új világrend

Trianon forrásai

Kubinyi F.: Fekete lexikon

Padányi V.: A nagy tragédia

Egyetlen menekvés

Yves de Daruvár: Trianon

Töttösy E.: Jog és ököljog

Kollányi K.: Régi Felvidékünk és Kárpátalja

v. Somogyváry Gy.: És mégis élünk

Virággzik a mandula

Kárpátalja kultúrtörténete

Raffay E.: Magyar tragédia

Trianon titkai

Sisa I.: Nemzet határok nélkül

Janics K.: A hontalanság napjai